

Blauwe lelie, Lily Blue

Maggie Stiefvater bij Boekerij:

De Raven-serie:
De ravenjongens
De dromendieven
Blauwe lelie, Lily Blue

De luisteraars

BLAUWE LELIE, LILY BLUE

MAGGIE STIEFVATER

Vertaald door Lia Belt

ISBN 978-90-492-0578-2

ISBN 978-94-023-2704-5 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Blue Lily, Lily Blue*

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Myriam Strasbourg, DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Myriam Strasbourg

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2014 Maggie Stiefvater. Alle rechten voorbehouden. Uitgegeven in overeenstemming met Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Laura, een van de witte ridders

*Ik zoek naar het gezicht dat ik had
voordat de wereld werd gemaakt.*

– William Butler Yeats, 'Before the World Was Made'

*Laten we de spiegel dankbaar zijn omdat hij alleen onze buiten-
kant aan ons toont.*

– Samuel Butler, *Erewhon*

Proloog

Boven

Persephone stond op de kale bergtop. Een ivoorwitte jurk met ruches flapperde om haar benen en haar witblonde krullenbos wapperde om haar hoofd. Ze leek wel van gaas gemaakt, onstoffelijk, als iets wat tussen deze rotsen door was gewaaid en was blijven haken. De wind was fel hierboven, zonder bomen om hem te breken. De wereld beneden zag er schitterend herfstachtig uit.

Adam Parrish stond naast haar, met zijn handen in de zakken van zijn cargobroek vol smeervlekken. Hij zag er vermoeid uit, maar zijn ogen stonden helder; beter dan de vorige keer.

Omdat Persephone alleen belangstelling had voor belangrijke dingen, had ze al heel lang niet meer over haar eigen leeftijd nagedacht, maar terwijl ze naar Adam keek, kreeg ze de indruk dat hij behoorlijk *nieuw* was. Die rauwe gezichtsuitdrukking, dat jeugdige optrekken van zijn schouders, de woelige massa van de energie binnen in hem.

Wat een goede dag is het hiervoor, dacht ze. Het was koel en bewolkt, zonder interferentie van zonnekracht of de maancyclus of wegwerkzaamheden in de buurt.

'Dit is de lijkenweg,' zei ze terwijl ze op het onzichtbare pad stapte. Op hetzelfde moment begon iets vanbinnen aangenaam te neuriën, een gevoel dat veel weg had van de voldoening wanneer je alle boeken op een plank netjes rechtzette.

‘De leylijn,’ verhelderde Adam.

Ze knikte sereen. ‘Zoek hem zelf maar.’

Hij stapte er meteen op en draaide zijn hoofd om langs de lijn te kijken, net zo natuurlijk als een bloem die zich naar de zon toe draaide. Het had Persephone heel wat meer tijd gekost om dat onder de knie te krijgen, maar anders dan haar jeugdige pupil had zij dan ook geen overeenkomsten met bovennatuurlijke bossen gesloten. Ze hield niet zo van overeenkomsten. In het algemeen waren groepsprojecten niet haar ding.

‘Wat zie je?’ vroeg ze.

Zijn oogleden trilden en zijn stoffige wimpers rustten op zijn wangen. Omdat zij Persephone was, en omdat het een goede dag hiervoor was, kon ze zien wat hij zag. Geen dingen die te maken hadden met de leylijn. Hij zag kapotte beeldjes op de vloer van een prachtig groot huis. Een officiële brief op briefpapier van de gemeente. Een vriend die stuiptrekkend aan zijn voeten lag.

‘Buiten jezelf,’ bracht Persephone hem mild in herinnering. Zijzelf zag zo veel gebeurtenissen en mogelijkheden langs de lijkenweg dat er niets specifiek uit sprong. Ze was een veel betere helderziende wanneer haar vriendinnen Calla en Maura bij haar waren: Calla om de indrukken te sorteren en Maura om ze context te geven.

Adam leek potentie te hebben op dat vlak, al was hij nog te nieuw om Maura te vervangen... Nee, dat was een belachelijke manier om het te stellen, hield Persephone zichzelf voor. Je vervangt vrienden niet. Ze zocht naar het juiste woord. Niet *vervangen*.

Redden. Ja, natuurlijk, dat was wat je met vrienden deed. Moest Maura gered worden?

Als Maura hier was geweest, dan had Persephone het misschien geweten. Maar als Maura hier was geweest, dan had Persephone die vraag niet hoeven stellen.

Ze zuchtte diep.

Persephone zuchtte vaak.

‘Ik zie dingen.’ Adams wenkbrauwen wezen op concentratie of onzekerheid. ‘Meer dan één ding. Net zoiets... als de dieren bij de Barns. Ik zie dingen... slapen.’

‘Dromen,’ beaamde Persephone.

Zodra hij haar aandacht op de slapers had gericht, kwamen ze in haar bewustzijn naar voren.

‘Drie,’ voegde ze eraan toe.

‘Drie wat?’

‘Drie in het bijzonder,’ mompelde ze. ‘Om te worden gewekt. O nee. Nee. Twee. Eentje moet er níét worden gewekt.’

Persephone was nooit erg handig geweest met het concept van goed en fout. Maar de derde slaper was heel beslist fóút.

Een paar minuten bleven zij en de jongen – *Adam*, bracht ze zichzelf in herinnering; het was zo lastig om gegeven namen belangrijk te vinden – gewoon staan en voelden ze de leylijn die onder hun voeten door stroomde. Persephone zocht voorzichtig en tevergeefs naar het heldere draadje van Maura’s bestaan in de verstrikte energiedraden.

Naast haar trok Adam zich weer in zichzelf terug, zoals altijd met de meeste belangstelling voor datgene wat onkenbaar voor hem bleef: zijn eigen geest.

‘Buiten jezelf,’ bracht Persephone hem opnieuw in herinnering.

Adam opende zijn ogen niet. Zijn woorden waren zo zacht dat de wind ze bijna vernietigde. ‘Ik wil niet onbeschoft doen, maar ik snap niet waarom dit de moeite van het leren waard is.’

Persephone snapte niet hoe hij kon denken dat zo’n redelijke vraag onbeschoft kon zijn. ‘Toen je heel klein was, wat maakte het toen de moeite waard om te leren praten?’

‘Met wie leer ik communiceren?’

Ze was blij dat hij het concept onmiddellijk begreep.

Ze antwoordde: ‘Met alles.’

Tussenin

Calla was overdonderd door de hoeveelheid zoói in Maura’s kamer op Fox Way nummer 300, en dat zei ze tegen Blue.

Blue reageerde niet. Ze stond papieren te sorteren bij het raam, met haar hoofd peinzend scheef. Vanuit deze hoek leek ze sprekend op haar moeder: compact en atletisch en lastig omver te

gooien. Ze was op een aparte manier mooi, zelfs al had ze haar donkere haar in een ongelijkmatig kapsel geknipt en droeg ze een shirt dat ze met een grasmaaier had aangevallen. Of misschien juist vanwege die dingen. Sinds wanneer was ze zo mooi en zo volwassen? Maar zonder dat ze daarbij langer was geworden? Al kwam dit er waarschijnlijk van als je niets dan yoghurt at.

‘Heb je deze gezien? Ze zijn echt goed,’ zei Blue.

Calla wist niet waar Blue naar keek, maar ze geloofde haar. Blue was niet het soort meisje dat onoprechte complimenten uitdeelde, zelfs niet aan haar moeder. Ze was namelijk wel vriendelijk, maar niet áárdig. En dat was maar goed ook, want aardige mensen maakten Calla kregel.

‘Je moeder is een vrouw met vele talenten,’ gromde ze. Deze puinzooi kostte haar jaren van haar leven. Calla hield van dingen waarop je kon bouwen: archiveringssystemen, maanden met eenendertig dagen, paarse lippenstift. Maura hield van chaos. ‘Zoals mij provoceren.’

Calla pakte Maura’s kussen en werd bestookt door sensaties. Ze vóélde waar het kussen was gekocht, hoe Maura het onder haar nek propte, hoeveel tranen erin waren getrokken en de inhoud van vijf jaar dromen – allemaal tegelijk.

In de kamer naast die van hen ging de helderziendentelefoon. Calla’s concentratie begaf het. ‘Verdomme.’

Calla was psychometrisch – als ze een voorwerp aanraakte, kon ze vaak aanvoelen waar het vandaan kwam en wat de eigenaar had gedacht als hij het gebruikte. Maar dit kussen was zo vaak gebruikt dat het te veel herinneringen bevatte om te sorteren. Als Maura hier was geweest, dan had Calla de nuttige er gemakkelijk uit kunnen isoleren.

Maar als Maura hier was geweest, dan was dat niet nodig geweest. ‘Blue, kom eens hier.’

Blue legde theatraal haar hand op Calla’s schouder. Calla’s vermogen werd ogenblikkelijk versterkt door Blue’s aangeboren talent. Ze zag Maura’s hoop die haar wakker hield. Ze voelde de druk van meneer Grays beschaduwde kaaklijn op het kussen. Ze zag de inhoud van Maura’s laatste droom: een spiegelmeer en een vagelijk bekende man.

Calla trok haar lip op.

Artemus. Maura's reeds lang verdwenen ex-minnaar.

'Heb je iets?' vroeg Blue.

'Niks núttigs.'

Blue trok haar hand meteen weer terug, wetend dat Calla net zo veel gevoelens kon oppikken van meisjes als van hoofdkussens. Maar Calla had geen helderziende krachten nodig om te raden dat Blue's verstandige, milde gezichtsuitdrukking in tegenspraak was met het fel brandende vuur vanbinnen.

De school begon bijna weer, er hing liefde in de lucht, en Blue's moeder was al meer dan een maand weg. Ze was op een of andere mysterieuze persoonlijke missie gegaan en had haar prille geliefde de huurmoordenaar achtergelaten. Blue was een orkaan die vlak voor de kust op de loer lag.

Ach, Maura! Calla's maag draaide. *Ik had gezegd dat je niet moest gaan.*

'Raak dat eens aan.' Blue wees naar een grote zwarte schouw-schaal. Hij lag scheef op het kleed, onaangeraakt sinds Maura hem had gebruikt.

Calla had niet veel op met schouwen, en ook niet met spiegelmagie, met alles wat te maken had met het aanboren van de mysterieuze ether van ruimte en tijd om aan de overkant te gaan lopen rommelen. Strikt genomen was schouwen niet gevaarlijk; het was gewoon mediteren in een spiegelend oppervlak. Maar in de praktijk raakte daarbij vaak de ziel los van het lichaam. En de ziel was een kwetsbare reiziger.

De laatste keer dat Persephone, Maura en Calla met spiegelmagie hadden gerotzoooid, hadden ze per ongeluk Maura's halfzus Neeve laten verdwijnen.

Nou ja, ze had Neeve nooit gemogen.

Maar Blue had gelijk. De schouwschaal bevatte waarschijnlijk de meeste antwoorden.

'Oké dan. Maar raak me niet aan. Ik wil niet dat je dit nog sterker maakt dan het al is.'

Blue stak haar handen omhoog alsof ze wilde bewijzen dat ze ongewapend was.

Schoorvoetend raakte Calla de rand van de schaal aan, en met-

een kolkte er duisternis voor haar geestesoog langs. Ze sliep, ze droomde. Viel door eindeloos zwart water. Een spiegelversie van haar zweefde omhoog naar de sterren. Metaal beet in haar wang. Haren plakten aan haar mondhoek.

Waar was Maura in dit alles?

Een onbekende stem zong in haar hoofd, schel en droog en monotoon:

Koninginnen en koningen

Koningen en koninginnen

Blauwe lelie, Lily Blue

Kronen en vogels

Zwaarden en dingen

Blauwe lelie, Lily Blue.

Plotseling kon ze zich concentreren.

Ze was Calla weer.

Nú zag ze wat Maura had gezien: drie slapers – licht, donker en ertussenin. De wetenschap dat Artemus zich onder de grond bevond. De zekerheid dat niemand die grotten uit zou komen als hij niet werd opgehaald. Het besef dat Blue en haar vrienden deel uitmaakten van iets veel groters, iets enorms en uitgestreks wat langzaam ontwaakte –

‘BLUE!’ brulde Calla toen ze snapte waarom haar pogingen ineens zo succesvol waren.

En inderdaad, Blue’s hand lag op haar schouder en versterkte alles.

‘Hoi.’

‘Ik zéi dat je me niet moest aanraken.’

Blue keek niet berouwvol. ‘Wat heb je gezien?’

Calla zat nog steeds vast in dat ándere bewustzijn. Ze kon het gevoel niet van zich afzetten dat ze zich voorbereidde op een gevecht dat ze op de een of andere manier al had geleverd.

Ze kon zich niet herinneren of ze de vorige keer gewonnen had.

Beneden

Maura Sargent had het knagende gevoel dat de tijd niet meer werkte. Niet dat die gestopt was met functioneren, alleen dat hij niet meer vooruitging op de manier die zij was gaan beschouwen als 'de gewone manier': minuten die zich op minuten stapelden en zo uren en dagen en weken vormden.

Ze begon te denken dat zij mogelijk alleen maar steeds op nieuw dezelfde minuut gebruikte.

Dat zou sommige mensen misschien hebben verontrust. Sommige andere mensen hadden het misschien niet eens opgemerkt. Maar Maura was niet sommige mensen. Zij droomde al sinds haar veertiende over de toekomst. Op haar zestiende had ze met haar eerste geestverschijning gepraat. Op haar negentiende had ze met *remote viewing* naar de andere kant van de wereld gekeken. Tijd en ruimte waren badkuipen waar Maura in rondspetterde.

Ze wist dus dat er onmogelijke dingen op de wereld bestonden, maar ze dacht niet dat een grot waar de tijd stilstond daarbij hoorde. Was ze hier nu een uur? Twee uur? Een dag? Vier dagen? Twintig jaar? De batterijen van haar zaklantaarn waren nog niet leeg.

Maar als de tijd hier niet vooruitgaat, zullen ze ook nooit leegraken, hè?

Terwijl ze door de tunnel sloop, zwiepte ze haar zaklantaarn heen en weer tussen de vloer en het plafond. Ze wilde haar hoofd niet stoten, maar ook niet in een bodemloze kloof vallen. Ze had al een paar keer in een diepe plas getrapt, waardoor haar versleten laarzen drijfnat en koud waren.

Het ergste was de verveling. Een armoedige jeugd in West Virginia had Maura een sterk gevoel van onafhankelijkheid, een hoge tolerantie voor ongemak en een zwart gevoel voor humor gegeven.

Maar deze monotonie.

In je eentje kon je geen moppen tappen.

De enige aanwijzing dat de tijd misschien toch érgens heen ging, was dat Maura soms vergat wie ze hierbeneden ook alweer zocht.

Artemus is het doel, bracht ze zichzelf in herinnering. Zeventien jaar geleden had ze zich door Calla laten overtuigen dat hij gewoon de benen had genomen. Misschien had ze zich willen laten overtuigen. Maar diep vanbinnen had ze geweten dat hij deel uitmaakte van iets groters. Ze had geweten dat zij deel uitmaakte van iets groters.

Waarschijnlijk.

Tot dusverre had ze in deze tunnel alleen nog maar twijfels gevonden. Dit was niet het soort plek dat de zonminnende Artemus ooit zou kiezen. Ze had half het idee dat dit eerder het soort plek was waar iemand als Artemus zou sterven. Maura begon zich rot te voelen over het briefje dat ze had achtergelaten. Ze had er alleen maar op geschreven:

Glendower is onder de grond. Ik ook.

Destijds was ze behoorlijk met zichzelf ingenomen geweest; het briefje was bedoeld om de lezer kwaad te maken of te inspireren, afhankelijk van wie het was. Al had ze het natuurlijk geschreven met het idee dat ze de volgende dag weer terug zou zijn.

Nu reviseerde ze het in gedachten:

Ik ga tijdloze grotten in om ex-vriendje te zoeken. Als het erop begint te lijken dat ik Blue's eindexamen zal missen, stuur dan hulp.

ps Taart is geen maaltijd.

Ze liep door. Het was inktzwart voor haar en inktzwart achter haar. Haar zaklantaarn onthulde details: stompe stalactieten aan het ongelijkmatige dak van de grot. Glanzend vochtige wanden.

Maar ze was niet verdwaald, want er was altijd maar één optie geweest: dieper en dieper.

Maura was nog niet bang. Iemand die in tijd en ruimte speelde alsof het een badkuip was, kreeg je niet zomaar bang.

Met haar hand op een modderige, glibberige stalagmiet hees ze

zich door een smalle opening. Het uitzicht daarachter was verwarrend: het plafond had punten, de vloer had punten, eindeloos en onmogelijk.

Maar toen verspreidde een piepklein drupje water rimpelingen door het beeld en dat verstoorde heel even de illusie. Ze stond voor een ondergronds meer. Het donkere oppervlak weerspiegelde de gouden stalactieten aan het dak, waardoor het leek alsof een gelijk aantal stalagmieten opstak van de bodem.

De echte bodem van het meer was verborgen. Het water kon vijf centimeter diep zijn, of een halve meter, of peilloos.

Ah. Dus hier was het dan eindelijk. Maura had hiervan gedroomd. Ze was nog steeds niet helemaal bang, maar haar hart sloeg onrustig een slag over.

Ik zou gewoon naar huis kunnen gaan. Ik weet de weg.

Maar als meneer Gray bereid was geweest om zijn leven te wagen voor wat hij wilde, dan kon zij toch zeker net zo dapper zijn? Ze vroeg zich af of hij nog leefde. Het verbaasde haar hoe vurig ze hoopte van wel.

In gedachten reviseerde ze haar briefje weer.

Ik ga tijdloze grotten in om ex-vriendje te zoeken. Als het erop begint te lijken dat ik Blue's eindexamen zal missen, stuur dan hulp.

PS Taart is nog steeds geen maaltijd.

PPS Vergeet de auto niet naar de garage te brengen om de olie te laten verversen.

PPPS Zoek me op de bodem van een spiegelmeer.

Een stem fluisterde in haar oor. Iemand uit de toekomst of het verleden. Iemand die dood was of leefde of sliep. Het was niet echt een fluistering, besefte Maura. De stem was gewoon hees. Iemand die heel lang had geroepen zonder antwoord te krijgen.

Maura kon goed luisteren.

‘Wat zeg je?’ vroeg ze.

De stem fluisterde nog eens: *Kom naar me toe.*

Het was niet Artemus. Het was iemand anders die verdwaald

was geraakt, of bezig was verdwaald te raken, of verdwaald zou raken. In deze grotten was de tijd geen streep; het was een spiegelmeer.

PPPPS Wek de derde slaper niet.

‘Denk je dat dit écht echt is?’ vroeg Blue.

Ze zaten onder torenhoge eiken onder een gestolen zomerhemel. Boomwortels en stenen bochelden door de vochtige grond omhoog. De heiige lucht leek in niets op de bewolkte kilte die ze net achter zich hadden gelaten. Ze hadden verlangd naar de zomer, en dus had Cabeswater hun zomer gegeven.

Richard Gansey III lag op zijn rug en keek naar het warme blauw boven de takken. Zo uitgestrekt in zijn kakibroek en citroengele v-halstrui zag hij er sloom uit, neergeworpen, een zinnenstrelende erfgenaam van het bos dat hem omringde. ‘Wat is echt?’

‘Misschien komen we wel allemaal hierheen, vallen we allemaal in slaap en hebben we allemaal dezelfde droom.’

Blue wist dat dat niet waar was, maar het was geruststellend en opwindend tegelijk om zich voor te stellen dat ze zó met elkaar verbonden waren, dat Cabeswater iets vertegenwoordigde waar ze allemaal aan dachten wanneer ze hun ogen dichtdeden.

‘Ik weet wanneer ik wakker ben en wanneer ik slaap,’ zei Ronan Lynch. Waar alles om Gansey heen organisch was, met zachte randen, vervaagd en homogeen, daar stak Ronan juist scherp en donker en dissonant tegen het bos af.

Adam Parrish zat ineengedoken in zijn versleten overall vol olievlekken. ‘Is dat zo?’ vroeg hij.

Ronan maakte een lelijk geluid van spot of hilariteit. Hij was

net zoals Cabeswater: een maker van dromen. Als hij het verschil tussen waken en slapen niet kende, dan was dat omdat het voor hem niet uitmaakte. 'Misschien heb ik jóú gedroomd.'

'Bedankt voor de rechte tanden, dan,' zei Adam.

Om hen heen gonsde en mompelde Cabeswater van het leven. Boven hen vlogen vogels die buiten dit bos niet bestonden. Er- gens dichtbij klaterde water over stenen. De bomen waren groots en oud, harig van het mos en de korstmossen. Misschien kwam het doordat Blue wist dat het bos met rede begaafd was, maar ze vond het er wijs úitzien. Als ze haar gedachten ver genoeg liet afdwalen, kon ze bijna voelen dat het bos naar haar luisterde. Het was lastig uit te leggen; het was een beetje zoals wat je voelt wan- neer iemand zijn hand vlak boven je huid houdt en je nét niet aanraakt.

'We moeten Cabeswaters vertrouwen verdienen voordat we de grot in gaan,' had Adam gezegd.

Blue begreep niet wat het betekende dat Adam zo met Cabes- water verbonden was, dat hij had beloofd de handen en ogen van het bos te zijn. Ze vermoedde dat hij het zelf ook niet altijd wist. Maar op zijn advies was hun groep hier steeds opnieuw terugge- keerd, ze hadden tussen de bomen rondgelopen en alles uitge- breid verkend, maar zonder iets mee te nemen. Rondlopend om de grot waar misschien zowel Glendower als Maura was.

Mam.

In het briefje dat ze had achtergelaten, inmiddels meer dan een maand geleden, had Blue's moeder niet verteld wanneer ze van plan was terug te komen. Ze had niet aangegeven of ze über- haupt wel van plan was terug te komen. En dus viel onmogelijk te zeggen of ze nog niet terug was omdat ze in de problemen zat, of omdat ze gewoon niet naar huis wilde komen. Verdwenen de moeders van andere mensen tijdens hun midlifecrisis ook in ga- ten in de grond?

'Ik droom niet,' zei Noah Czerny. Hij was dood, dus hij sliep waarschijnlijk ook niet. 'Dus denk ik dat het echt moet zijn.'

Echt, maar van hen, alleen van hen.

Ze luierden nog een paar minuten, uren of dagen – wat stelde tijd hier voor?

Een stukje bij de groep vandaan zat Ronans jongere broer Matthew te kletsen met hun moeder Aurora, die blij was met dit bezoekje. Allebei waren ze goudblond en engelachtig, en allebei leken ze verzinsels van deze plek. Blue zou Aurora graag haten vanwege haar afkomst – ze was letterlijk tevoorschijn gedroomd door haar man – en omdat ze de attentiespanne en intellectuele scherpte van een puppy had. Maar eigenlijk was ze eindeloos vriendelijk en vrolijk, even beminnelijk als haar jongste zoon.

Zij zou haar dochter niet in de steek laten, vlak voor haar laatste jaar op de middelbare school.

Het meest woestmakende aan Maura's verdwijning was dat Blue niet kon bepalen of ze bezorgd of kwaad moest zijn. Ze zwalkte hevig heen en weer tussen die twee, en af en toe brandde ze zichzelf op en voelde ze helemaal niets meer.

Hoe kon ze me dit aandoen, uitgerekend nú?

Blue legde haar wang tegen een rotsblok bedekt met warm mos en probeerde haar gedachten rustig en plezierig te houden. Haar gave kon niet alleen helderziendheid versterken, maar ook de vreemde magie van Cabeswater, en ze wilde niet nog een aardbeving veroorzaken of een kudde dieren op hol laten slaan.

In plaats daarvan begon ze een gesprek met de bomen.

Ze dacht aan zingende vogels – dacht of wenste of verlangde of droomde. Het was een gedachte die opzij was gekanteld, een deur in haar hoofd die op een kier stond. Ze leerde steeds beter aanvoelen wanneer ze het goed deed.

Boven haar tjlpte een vreemde vogel, hoog en vals.

Ze dacht-wenste-verlangde-droomde over ruisende bladeren. Boven haar ritselden de bomen met hun bladeren en vormden vage, gefluisterde woorden. *Avide audimus*.

Ze dacht aan een lentebloem. Een lelie, blauw net zoals haar naam.

Een blauw bloemblaadje belandde doelloos in haar haar. Een volgend blaadje viel op de rug van haar hand en gleed als een kus langs haar pols omlaag.

Ganseys ogen gingen open toen bloemblaadjes zachtjes op zijn wangen landden. Toen zijn mond verwonderd een stukje opening, landde er een recht op zijn lippen. Adam legde zijn hoofd in

zijn nek om naar de geurige bloemenregen te kijken die als blauwe slowmotionvlinders om hen heen dwarrelde.

Blue's hart ontplofte van uitgelaten blijdschap.

Het is echt, het is echt, het is echt –

Ronan keek met samengeknepen ogen naar haar. Blue wendde haar blik niet af.

Dit was een spelletje dat ze soms met Ronan Lynch speelde: wie kijkt er als eerste weg?

Het was altijd onbeslist.

Ronan was sinds afgelopen zomer veranderd, en nu voelde Blue zich minder ongelijk in de groep. Niet omdat zij hem nu beter kende, maar omdat ze het gevoel had dat Gansey en Adam hem nu misschien wat minder goed kenden. Hij daagde hen uit om hem opnieuw te leren kennen.

Gansey duwde zich op zijn ellebogen overeind; bloembladjes tuimelden van hem af alsof hij uit een lange slaap ontwaakte. 'Oké. Ik denk dat het tijd is. Lynch?'

Ronan stond op en ging grimmig bij zijn moeder en broer staan; Matthew, die net nog met zijn armen had zitten zwaaien als een dansende beer, verstilde meteen. Aurora gaf een klopje op Ronans hand, wat Ronan toestond.

'Opstaan,' zei hij tegen Matthew. 'Tijd om te gaan.'

Aurora glimlachte teder naar haar zoons. Zij zou hier blijven, in Cableswater, om te doen wat dromen deden wanneer er niemand was om ze te zien. Het zou Blue niet verbazen als Aurora in slaap viel zodra zij het bos verlieten; je kon je haar onmogelijk voorstellen in de echte wereld. Nog onmogelijker om je voor te stellen dat je zou opgroeien met een moeder zoals Aurora.

Mijn moeder zou niet zomaar voor altijd weggaan. Toch?

Ronan legde zijn handen om Matthews gezicht, drukte zijn blonde krullen plat en keek hem in de ogen. 'Wacht in de auto. Als we om negen uur nog niet terug zijn, bel dan naar Blue's huis.'

Matthews gezicht stond vriendelijk en onbevreesd. Zijn ogen hadden dezelfde kleur blauw als die van Ronan, maar waren eendeloos veel onschuldiger. 'Hoe weet ik het telefoonnummer?'

Ronan bleef zijn hoofd vasthouden. 'Matthew. Focus. We heb-

ben het hierover gehad. Denk na. Vertel jij het maar: hoe weet je dan het telefoonnummer?’

Zijn jongere broer lachte een beetje en klopte op zijn broekzak. ‘O ja. Het staat in je telefoon. Nu weet ik het weer.’

‘Ik blijf wel bij hem,’ bood Noah aan.

‘Lafaard,’ zei Ronan ondankbaar.

‘Lynch,’ kapte Gansey hem af. ‘Dat is een goed idee, Noah, als je het ziet zitten.’

Noah, als geest, had energie van buitenaf nodig om zichtbaar te blijven. Blue en de leylijn waren allebei krachtige spirituele batterijen; wachten in de vlakbij geparkeerde auto zou meer dan genoeg moeten zijn. Maar soms was het niet de energie die Noah in de steek liet – het was zijn moed.

‘Hij gaat het hartstikke goed doen.’ Blue stompte lichtjes op Noahs arm.

‘Ik ga het hartstikke goed doen,’ herhaalde Noah.

Het bos wachtte, luisterend, ruisend. De rand van de hemel was grijzer dan het blauw recht boven hen, alsof Cabeswaters aandacht zo strak op hen gericht was dat de echte wereld een beetje kon binnendringen.

Bij de grotingang zei Gansey: ‘*De fumo in flammam.*’

‘Van de rook in het vuur,’ vertaalde Adam voor Blue.

De grot. De grót.

Alles in Cabeswater was magisch, maar de grot was ongewoon omdat hij nog niet had bestaan toen ze het bos pas hadden ontdekt. Of misschien had hij wél bestaan, maar op een andere plek.

‘*Equipment check,*’ zei Gansey.

Blue kieperde haar rafelige rugzak om. Een helm (fietsen, gebruikt), kniebeschermers (rollerskaten, gebruikt) en een zaklantaarn (miniatuur, gebruikt) rolden eruit, samen met een roze stiletto. Terwijl zij al die dingen begon aan te trekken en in haar zakken te stoppen, kieperde Gansey zijn messenger bag leeg. Zijn tas bevatte een helm (speleologie, gebruikt), kniebeschermers (speleologie, gebruikt) en een zaklantaarn (Maglite, gebruikt), samen met een paar stukken nieuw touw, een tuigje en een verzameling rotsankers en metalen karabiners.

Blue en Adam staarden allebei naar die gebruikte spullen. Het

leek onmogelijk dat Richard Campbell Gansey III het überhaupt in zijn hoofd zou halen iets te kopen wat niet splinternieuw was.

Niets merkend van hun aandacht bevestigde Gansey met een vernuftige knoop moeiteloos een karabiner aan een touw.

Blue snapte het een tel voordat Adam het snapte: die equipment was gebruikt omdat Gánsey hem had gebruikt.

Je vergat soms dat hij een leven had gehad voordat zij hem kenden.

Gansey begon een langere veiligheidskabel af te rollen. 'Waar we het over hebben gehad. We zitten aan elkaar vast. Drie keer trekken als je ook maar een béétje ongerust bent. Staan onze klokken gelijk?'

Adam keek op zijn gebutste horloge. 'Mijn horloge staat stil.'

Ronan bekeek zijn dure zwarte horloge en schudde zijn hoofd.

Hoewel het niet onverwacht was, voelde Blue zich toch een beetje als een losgeraakte vlieger.

Gansey fronste alsof hij net zoiets dacht. 'Mijn telefoon doet het ook niet. Oké, Ronan.'

Terwijl Ronan wat Latijn de lucht in schreeuwde, fluisterde Adam een vertaling voor Blue: 'Is het veilig voor ons om naar binnen te gaan?'

En is mijn moeder nog steeds daarbinnen?

Het antwoord kwam in de vorm van sissende bladeren en een soort keelgeschraap, wilder dan de stemmen die Blue eerder had gehoord. '*Greywaren semper est incorruptus.*'

'Altijd veilig,' vertaalde Gansey snel, om te bewijzen dat hij niet helemaal nutteloos was waar het op Latijn aankwam. 'De Greywaren is altijd veilig.'

De Greywaren was Ronan. Wat zij voor dit bos ook waren, Ronan was meer.

'*Incorruptus,*' zei Adam peinzend. 'Nooit gedacht dat iemand dát woord zou gebruiken om Lynch te beschrijven.'

Ronan keek zo blij als een gifkikker maar kon kijken.

Wat wil je van ons, vroeg Blue zich af terwijl ze naar binnen stapte. Hoe zie je ons? Alleen maar vier tieners die een oeroud bos in sluipen.